

PONY Splovec

ROČNÍK: 3

ČÍSLO: 5

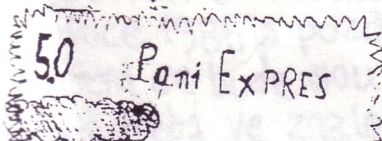
ZNÁMKY PONY EXPRESU (2)

K pěti známkám uveřejněným v čísle 3
přibýlo dalších šest:

Medvěďova stáj plná
koňů zlých

Autorem jedno- a tří-
dolarovky je Bobr

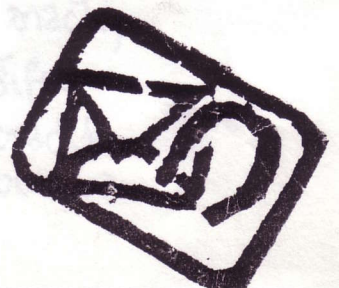
Na čtyřdolarovce určitě
poznáte styl Honzy Vincoura
i kdyby se nepodepsal

Jezdec Pony Expressu
s úsměvem sleduje
letícího ptáka.
Kdo je asi autorem?

Tuto pětidolarovku
celou samostatně
vyrobil Peťa Vyškovský

Chceš i ty mít nesmazatelnou památku v deníku
svých kamarádů? I na tvou známku čeká razítko
Pony Expressu. Chceš si vydělat pět dolarů? Nakresli
na A4 pěkně v barvách, jak by sis představoval
svého koně.

BYL DIVOKÝ BILL JEZDCEM PONY EXPRESU?

Expresní kůň měl urazit až 40 kilometrů za hodinu. Mohl nést tedy jen co nejmenší zatížení. Proto při výběru uchazeče hrála důležitou roli jeho váha. Správa Pony Expressu záměrně přijímala jezdce žokejského typu, strážlíky lehké jako pírko. Jim Hickok, Divoký Bill, však dávno nebyl chlapcem, natož strážlíkem. Měřil skoro 1,90 m a byl svalnatě postavy. Když taková porce kostí a svalstva spočinula v sedle, kůň přestal mít choutky na rekordní výkony. Divoký Bill tak nejvýš mohl zaškočit jako náhradník.

ZÁVOD VLČAT O PUTOVNÍ TOTEM NÁČELNÍKA

KDY? 8.5.96

Loni úspěšně reprezentovali náš oddíl na Svojsíkové závodech skauti z družiny Tarpanů. Letos mají šanci vlčata. Účastnit se mohou ti, kteří jsou narozeni v roce 1985 a později. V čem se bude soutěžit? Tak třeba ve znalostech přírody. Musíš poznat:

kachnu divokou
laska chechtavého
káně lesní
kukačku obecnou
špačka obecného
sykoru koňadru
drozda zpěvného
včelo medonosnou
čmeláka lesního
sršně obecnou
sluněčko sedmítečné
střevlíka zahradního
babočku admirála
babočku paví oko
bekyni mníšku

užovku obojkovou
zmiji obecnou
ropuchu obecnou
skokana hnědého
štika obecnou
pstruha obecného
krapa obecného
jelce tlouště
kunu lesní
lišku obecnou
zajíce polního
kočku divokou
kraboše polního
veverku obecnou
krtka obecného
jezka západního

A nejen živočichy, ale i rostliny: blatouch, jaterník, pryskyřník, vlastovičnick, hluchavka, stável, smetánka, jitrocel, heřmánek, řebríček, kontryhel, jetel, omeň, mateřídouška, pampeliška, rozrazil.

Ze stromů:

smrk, jedle, bříza, borovice, modřín, buk, dub, habr, osika, javor, jasan, jírovec, trnka, lípa, bez, ostružiník, pámelník.

Dál bude třeba umět:

- hod míčkem na cíl (3metry)
- první pomoc
- zatloukat hřebíky
- dopravní značky
- skautské značky
- základní šifry
- umět si poradit s překážkou

Orl mořský
Rozpětí křídel má 2,3 m. Živí se hlav-
ně rybami. Velmi vzácně u nás.
Kníždě. Kníždina na Pálavě. Tam pře-
bývá od října do března.

Pony Expres za každého počasí

Pony Expres vedl přes Skalisté hory. **Jezdil také v zimě?** "Ano," vzpomíná poslední jezdec Pony Expresu, "zdá se to nepochopitelné dnes, kdy člověk ujíždí Skalistými horami v teplém a pohodlném vagóně."

Tenkrát jsme si museli pomáhat jinak. Na poštovních stanicích jsme měli velká stáda mezků. Čtyřicet až padesát mezků muselo udupat desítky mil mezi stanicemi. Po celé cestě byl sníh ztvrdlý úderem kopyt. Někdy byla stezka tak tvrdá a zledovatělá, že ještě neroztála, když už kolem rozkvetly první jarní květiny. Ano, jezdili jsme po ledové stezce, zatímco nám slunce pražilo do zad, kolem zpívali ptáci a prairie byla pokryta záplavou květů.

Vzpomínám si, jak jsem jednou v nejhorší zimě musel přes řeku Turckee. Led byl rozpukáný, velké kry divoce vířily v mohutném proudu. Co dělat. Nikde nebylo vidět převozníka, ale především jsem neměl čas se rozhlížet a najít si vhodné místo k přechodu. Vjel jsem tedy s koněm rovnou do divokého proudu. Zmítali jsme se sem a tam. Pak se přihnala velká kra a málem zasáhla ponyho do hlavy. Ale už jsme byli u druhého břehu a kůň se chystal ke skoku na břeh. V posledním okamžiku se přihnala nová ostrá kra a zasáhla koně do slabiny. Když nabíral dechu, dostal novou ránu do hlavy... Sám jsem byl na kůži promočen ledovou vodou. Ale přece jen jsme se vyškrábali na kluzký břeh. Zbytek cesty do příští stanice jsem projel úplně promočen za třiceti až čtyřicetistupňového mrazu. To nebyl žert. Všechno, co jsem měl na sobě, bylo zmrzlé na kost.

Období deštů také nebylo moc příjemné. Jednou, bylo to v kraji John Day, musel jezdec Pony Expresu Jack Salman dovézt poštu z Canyonu kovbojům, kteří pásli dobytek v údolích John Day. Byla to tvrdá cesta přes skalnaté Tabulové hory. Poněvadž se řeka vinila a klikatila, musel Jack často přes řeku - a jeden přechod znamenal perný kus práce.

Mohl čekat každým okamžikem průtrž mračen. První horský hřeben měl už za sebou a sjížděl do údolí. Náhle začal liják. Zdálo se, že přišla nová potopa. Celé moře se řítilo z oblohy, blesky se křížovaly, hrom burácel a Jack myslel, že přišel konec světa. Bystřina se proměnila v dravý proud, který sebou unášel i kusy horské zvěře. Přívál strhl Jacka s koněm se stráně do rozdivočelé řeky. Vytrhl Jacka ze sedla a nikdo ho už nespasil. Zmizel v proudech.

Za několik dní spatřili lidé, kteří Jacka hledali, jeho koně. Stál na břehu řeky a díval se smutně do hučících vln. Tři dny tam stál a čekal, zda se jeho jezdec přece jen nevrátí. Na sedle visel poštovní pytel s neporušenou poštu..."

